Nr. 26. 9/VII **1936.**

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 27 czerwca 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod lasami.

(Dokończenie z nr. 25).

(2) Za drzewostany charakterystyczne dla klasy III należy uważać drzewostany wykazujące słaby przyrost.

Granicę wysokości, charakterystyczną dla takich słabo rosnących i rozwijających się drzewostanów, podaje tabela:

Drzewostany w wieku	**20**	**40**	**60**	**80**	**100 lat**	
a) sosnowe i modrzewiowe do . . .	5	9	13	16	18	m wysok.
b) świerkowe do . .	3	8	13	18	21	„ „
c) jodłowe do . .	1	6	13	17	20	„ „
d) dębowe do . . .	3	6	9	12	14	„ „
e) olchowe do . .	9	14	17	19	—	„ „
f) bukowe i grabowe do	4	7	12	16	19	„ „
g) brzozowe i osikowe do	7	12	15	17	—	„ „

Dla drzewostanów w wieku pośrednim pomiędzy wyżej podanym miarodajne będą wysokości wypośrodkowane z wyżej podanych.

§ 7. (1) 1. Siedlisko charakterystyczne dla klasy I gruntów pod lasami, odpowiada klasie I bonitacji dla dębu, wykazanej w tablicach zamożności o podziale trzechklasowym, a klasom I i II takich tablic o podziale cztero — lub pięcioklasowym

2. Siedlisko, charakterystyczne dla klasy III gruntów pod lasami, odpowiada klasie III bonitacji w tablicach o podziale trzechklasowym, a klasom IV i V bonitacji w tablicach o podziale cztero lub pięcioklasowym.

3. Klasy III i IV bonitacji siedliska dla dębu odpowiadają klasie II gruntów pod lasami.

(2) Klasy pośrednie (I/II, II/III i t. d.) zalicza się do klas niższych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: (—) E. Kwiatkowski.

(Przedruk z Gaz. Urz. Woj. Śl. Nr. 17 z dnia 4 czerwca 1936 r.)

OKÓLNIK Nr. 18

z dnia 21 marca 1936 r.

o zwracaniu stronom dokumentów z akt sprawy.

(Nr. AA. 2b. 5).

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ze względu na brak wytycznych w praktyce władz administracji ogólnej, co do zwracania stronom dokumentów, złożonych przez nie w toku postępowania administracyjnego i biorąc pod uwagę zapytania tych władz, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

W obowiązujących przepisach niema ogólnych norm, któreby regulowały kwestję zatrzymywania w aktach urzędowych wspomnianych dokumentów względnie zwracania ich stronom, jedynie nieliczne przepisy ustaw szczególnych np. art. 16 ustęp 3 ustawy z dn. 17. II. 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), art. 229 ustawy wodnej łącznie z rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 7. V. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468) i t. p. zawierają w tym zakresie pewne postanowienia.

Dokumenty, składane władzom jako załączniki stanowią pewną całość z podaniem i razem tworzą akt urzędowy, którego znaczenie, zarówno dla Pań-

stwa lub związków publiczno-prawnych, jak i dla obywateli lub osób prawnych, często nie kończy się z chwilą wydania przez władze decyzji nawet ostatecznej, gdyż akt ten może być w przyszłości niezbędny, (np. w przypadkach wykonywania kontroli prawnej przez Najwyższy Trybunał Administracyjny, wniesienia przez drugą stronę prośby o uchylenie z urzędu lub wznowienia postępowania). Brak w aktach tych dokumentów utrudniłby, a często nawet uniemożliwił wykonanie wspomnianej kontroli prawnej.

Skutkiem tego wypracowanie ściślejszych norm lub wskazówek co do wypadków zatrzymywania dokumentów w aktach lub zwracania stronom jest rzeczą niezwykle trudną zwłaszcza gdy się weźmie pod uwagę ogromną różnorodność spraw administracyjnych, co do charakteru oraz ich znaczenia dla interesu publicznego i dla stron. Również i dokumenty przedkładane jako załączniki przez stroCY, odznaczają się wielką różnorodnością pod względem swej siły dowodowej i wartości dla stron. Wreszcie okoliczność, że niektóre strony z natury rzeczy wzbudzają więcej, inne zaś mniej zaufania we władzach, musi wywierać wpływ na potrzebę gromadzenia dokumentów w aktach.

Biorąc powyższe pod uwagę, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, aby podległe władze i urzędy, w sprawie zwracania stronom przedstawionych przez nie dla wyjaśnienia lub udowodnienia pewnych okoliczności dokumentów na przyszłość kierowały się poniższemi zasadami.

Przedewszystkiem należy przyjąć za zasadę unikanie sztywnego szablonu i możliwą indywidualizację wypadków, polegającą na rozważeniu w każdej poszczególnej sprawie dopuszczalności wydania stronie dokumentu, o który prosi.

Do rozważenia są przedewszystkiem następujące okoliczności:

1) ewentualny obowiązek ustawowy zachowania dokumentu w aktach sprawy,

2) ważność samej sprawy,

3) ważność dokumentu, jako środka dowodowego w danej sprawie,

4) wartość jego dla strony,

5) koszty lub trudności w ewentualnem uzyskaniu przez stronę innego egzemplarza tego dokumentu, względnie czy dokument jest tego rodzaju, że może być wystawiony tylko w jednym egzemplarzu,

6) ostateczność względnie prawność decyzji,

7) przydatność akt dla innych stron,

8) zaufanie władzy do osoby petenta, składającego dokument,

9) interes, jakim wykazuje się petent, prosząc o zwrot dokumentu.

W rozwinięciu powyższych przesłanek w szczególności wskazanem jest stosowanie następujących zasad postępowania:

a) Dokumenty, które strony mogą otrzymać w dowolnej ilości np. metryki (oprócz płatnych wypisów metrycznych wyznania prawosławnego), świadectwa moralności, świadectwa ubóstwa, wypisy hipoteczne i t. p. powinny być zasadniczo zatrzymywane w aktach w oryginale. Zasada ta nie wyklucza, że w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza winna zwrócić oryginały, zatrzymując uwierzytelnione odpisy, np. gdy dokument był wystawiony zagranicą względnie w Polsce poza miejscem zamieszkania lub pobytu strony i byłaby ona narażona na znaczne trudności i koszty, związane z uzyskaniem nowego dokumentu lub dotkliwą dla niej zwłokę w załatwieniu sprawy.

Zaznacza się jednocześnie, że wskutek pozostawienia dokumentów w urzędowych aktach sprawy, strona bynajmniej nie zostaje pozbawiona możności korzystania z nich, o ile zajdzie tego potrzeba przy sposobności rozpatrywania przez władze innej sprawy. W ostatnim bowiem wypadku strona na podstawie art. 56 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem może ograniczyć się do powołania na wspomniane akta urzędowe ze wskazaniem władz lub urzędów, w posiadaniu których one się znajdują.

b) Dokumenty, które są wydawane tylko w jednym egzemplarzu, np.: świadectwa szkolne, dekret ty nominacyjne, akta nadania względnie uznania obywatelstwa, osobiste dokumenty wojskowe, legitymacje urzędnicze i t. p. należy zasadniczo zwracać stronom, zatrzymując w aktach odpisy lub wyciągi z tych dokumentów.

Celem umożliwienia stronom podjęcia zpowrotem dołączonych do podań dokumentów i przyspieszenia postępowania wskazane jest pouczanie stron, aby wraz z oryginalnemi dokumentami przedkładały ich odpisy, które władza uwierzytelni we własnym zakresie i zatrzyma w aktach sprawy, a oryginalne dokumenty zwróci stronie. W każdym razie nie należy wymagać dostarczenia odpisów od stron niepiśmiennych lub słabo piszących, lecz z urzędu sporządzać i uwierzytelniać odpisy (wyciągi) złożonych przez nie dokumentów, aby nie narażać ich na znaczne koszty sporządzania odpisów.

Wyjątek od zasady zwracania dokumentów, stanowią przypadki, w których w myśl obowiązujących przepisów władza jest uprawniona do zatrzymania dokumentu lub strona jest obowiązana zwrócić władzy dokument oryginalny po jego wykorzystaniu względnie przed wydaniem nowego dokumentu tego samego rodzaju, jak to ma miejsce np. co do legitymacyj urzędniczych.

Zwrot stronie dokumentów na wstępie niniejszego punktu opisanych, może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie, dla której dokument załączono.

c) Dokumenty, nie mające żadnego znaczenia względnie mające nieistotne znaczenie dla sprawy powinny być zwracane stronom bez pozostawienia odpisów, z równoczesnem zamieszczeniem w aktach sprawy adnotacji o zwrocie.

d) Przed wydaniem decyzji można zasadniczo w każdej chwili zwrócić stronie żądane dokumenty o ile w danej sprawie wchodzi w grę jedynie interes tej strony, a nie interesy innych stron lub interes publiczny, lecz z równoczesnem pouczeniem strony, że wydanie decyzji, o którą prosi, jeżeli dokument ma dla sprawy istotne znaczenie, będzie wstrzymane do chwili ponownego przedłożenia dokumentu.

e) Władzą właściwą do decydowania o tem, czy i które dokumenty, złożone w danej sprawie,

należy zwrócić stronie, jest władza, która w tej sprawie wydała decyzję ostateczną. Będzie nią zatem władza decydująca w I instancji, której decyzja już uprawomocniła się.

Zarządzenie niniejsze nie uchyla zarządzeń szczególnych w tej materji wydanych w odniesieniu do poszczególnych grup spraw lub dokumentów.

(—) Wł. Raczkiewicz
Minister

(Przedruk z Dz. U. M. S. W. Nr. 9 z dnia 31 marca 1936 r.)

Egzekwowanie przez władze gminne należności sądowych.

Rozp. Prez. Rzplitej z dnia 22-go marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (poz. 342) nakładała w art. 59 na organa gminne obowiązek do egzekwowania na polecenie władzy sądowej i prokuratorskiej grzywień, kar pieniężnych, nawiązek, opłat i kosztów orzeczonych w postępowaniu karnem jak i pretensyj z mocy orzeczeń wydanych w postępowaniu cywilnem. Ustawa z dnia 10-go marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe (Dz. U. R. P. poz. 328) przekazuje całą egzekucję administracyjną urzędom skarbowym, postanawiając w art. 1, ust. (1), że do przymusowego ściągania wszelkiego rodzaju świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, właściwe są wyłącznie urzędy skarbowe. Po myśli jednak art. 2 grzywny, kary pieniężne, nawiązki, opłaty i koszty orzeczone w sądowem postępowaniu karnem, mogą być ściągane na polecenie władzy sądowej lub prokuratorskiej bądź w myśl przepisów, zawartych w art. 1. cyt. ustawy, bądź na zasadzie dotychczasowych przepisów przez sądowe organa egzekucyjne, przyczem po myśli § 1 ust. (2) rozporządzenia z dnia 25-go czerwca 1932 r. (poz. 580) prawo wyboru drogi egzekucyjnej służy władzy sądowej lub prokuratorskiej w toku całego postępowania egzekucyjnego. Również Rada Ministrów władna jest na mocy art. 1 ust. (2) ustawy z dnia 10-go marca 1932 r. czynić w drodze rozporządzeń wyjątki od zasady wyrażonej w ust (1) ustawy. Takie wyjątki zawiera rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25-go czerwca 1932 r. (poz. 581) w którem wyłączono w b. zaborze pruskim z pod egzekucji urzędów skarbowych w § 1 pkt. c) i d) kary porządkowe, nakładane w postępowaniu niespornem i koszta postępowania cywilnego z tem, że zgodnie z § 2 pkt. c) egzekucję tych należności przeprowadzają sądowe organa egzekucyjne na zasadzie dotychczasowych przepisów.

Rozp Prez. Rzplitej z dnia 27-go października 1932 r. (poz. 804) nakłada w art. VII § 2 w interpretacji okólnika Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 go lutego 1936 r. na władze gminne wprost — bez potrzeby wydawania jakiegokolwiek dalszego aktu prawnego — obowiązek do egzekwowania na polecenie sądu należności sądowych (grzywien, kar pieniężnych, opłat sądowych i kosztów postępowania) w myśl przepisów o egzekucji świadczeń pieniężnych w trybie postępowania przymusowego administracji. Artykuł ten stosuje się do egzekwowania należności sądowych bez względu na to czy powstały w związku z postępowaniem cywilnem czy karnem i bez względu na ich wysokość. Jest on przepisem wyjątkowym, ponieważ dla egzekucji należności w nim wymienionych wprowadza z jednej strony pewne odstępstwa od zasad prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, z drugiej strony dopuszcza egzekucję tych należności za pośrednictwem władz gminnych w trybie postępowania przymusowego w administracji, a więc wogóle z pominięciem zasad prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem. Jako przepis wyjątkowy nie dopuszcza art. VII § 2 interpretacji rozszerzającej i nie może być stosowany do przypadków wyraźnie w nim nieprzewidzianych.

Natomiast art. VIII § 1 cyt. rozp. uzależnia od rozp. Ministra Sprawiedliwości możność wprowadzenia przez władze gminne egzekucji i z ruchomości na wniosek wierzyciela. Warunkiem bowiem zastosowania tego artykułu jest:

a) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, zarządzające stosowanie tego przepisu w okręgach wyraźnie wymienionych sądów grodzkich;
b) aby chodziło o egzekucję z ruchomości celem zaspokojenia wierzytelności pieniężnych nieprzekraczających 500.— zł;
c) aby w miejscowości, w której ma być przeprowadzona egzekucja, nie miał siedziby komornik.

Dnia 10-go lutego 1936 r. Minister Sprawiedliwości wydał okólnik do kierowników sądów i prokuratur, w którym dla oszczędzenia dłużnikom kosztów egzekucyjnych zarządza, aby sądy i prokuratury kierowały polecenia egzekucji należności sądowych zasadniczo — zwłaszcza gdy chodzi o drobne kwoty — do władz gminnych, polecając przeprowadzenie egzekucji komornikowi (art. VII § 1) tylko wtedy, gdy tego będą wymagały przepisy prawne lub względy celowości.

Wysokość wynagrodzenia gmin za wykonanie egzekucji na podstawie art. VII § 2 normuje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22-go października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o taksie wynagrodzenia gmin za egzekucję należności sądowych (Dz. U. R. P. poz. 497).

(Przedruk z Orędownika Samorządu Nr. 5-6.)

Prenumerata: roczna **12 zł,** półroczna **6 zł,** kwartalna **3 zł,** miesięczna **1 zł.** Cena nr. pojedyńczego **30 gr.** Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego“ należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego“ można zamawiać i płacić we wszystkich urzędach pocztowych

Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.